

måneder. USA ønsker magten over olieressourcerne i Mellemøsten, og sidst, men ikke mindst har det noget at gøre med den såkaldte Bush-doktrin.

Det sidste er meget centralt i forhold til den verdensorden, der bliver konsekvensen af det her. Det er en verdensorden, der er ved at blive skabt, hvor magten står over retten. Det er en verdensorden, hvor USA påtager sig rollen som moralsk overdommer i verden. Det er en verdensorden, hvor USA har påtaget sig retten til at bestemme, hvilke konflikter der skal gribes ind i. Det er en verdensorden, hvor USA har påtaget sig retten til at angribe andre lande, hvis man finder det passende.

Kl. 17.05

Det er en verdensorden, hvor de knap 300 millioner mennesker, der bor i USA, har tiltaget sig retten til at bestemme fremtiden og skæbnen for de resterende godt 5 milliarder mennesker i verden. Og så er det jo ikke engang alle amerikanere, der har taget den ret. George W. Bush fik kun opbakning fra ca. 25 pct. af den amerikanske befolkning. Han fik opbakning fra mindre end halvdelen af dem, der afgav stemme ved det amerikanske præsidentvalg. Han er ret beset indsat af den amerikanske højesteret.

Det, vi også skal forholde os til, er, om det er en verdensorden, vi kan acceptere fra dansk side, hvor det er USA, der reelt bestemmer, hvordan verden skal styres. Eller har vi ikke en interesse i et retssystem, hvor vi i fællesskab fremlægger, formulerer principper, formulerer et retssystem, hvor vi alle kan være?

Det, som demokratiet handler om, er jo, at det ikke er den stærkeste, der skal bestemme, men at de mindre stærke, de svage også har noget at skulle have sagt. Den verdensorden er ved at forvitte i øjeblikket, og denne krig bidrager i allerhøjeste grad til, at den forvitte – desværre med støtte fra den danske regering og et flertal af det danske Folketing.

Niels Helveg Petersen (RV):

Krigen i Irak er nu i gang. Om få timer er Danmark krigsførende i Irak. Jeg vil gerne udtrykke håbet om, at krigen bliver kort, at tabene og lidelserne og ødelæggelserne bliver små – så små, som det nu overhovedet er muligt i en krig.

Spørgsmålet i denne krig er ikke, hvem der vinder. Det er ikke en krig mellem lige stærke militære parter. Vinderen er givet på forhånd. Det er USA, Storbritannien og andre. Bare for at illustrere en størrelsesorden: USA's årlige for-

svarsbudget er på 400 mia. dollar, Irak har et forsvarsbudget på 1,4 mia. dollar – en størrelsesforskel som 1:280. Når dertil kommer de øvrige bidrag, især fra Storbritannien, er uligevægten jo gigantisk.

Det vigtigste spørgsmål er: Hvordan vinder man freden? Freden i Irak efter krigen vil have mange fjender. Hvordan skal man forhindre en ny stor konflikt i det nordlige Irak mellem Tyrkiet og de irakiske kurdere? Hvordan skal man forhindre, at Israel bliver involveret til stor ulykke og yderligere ulykke for udviklingen i Mellemøsten? Hvordan forhindre, at hadet mod især USA vil vokse over hele verden og ikke mindst i den arabiske verden? Hvordan i øvrigt forhindre olieklider i at gå op i røg med helt ukendte økologiske og økonomiske følger? Hvordan forhindre katastrofer, humanitære katastrofer med 100.000 flygtninge og med hungersnød?

60 pct. af Iraks befolkning, dvs. ca. 14 millioner mennesker, er helt afhængige af det såkaldte oil for food-program, som nu er afbrudt. De lever bogstaveligt talt af det, de får igennem oil for food.

Vi er nu som sagt i Danmark krigsførende og snart i folkeretlig forstand en besættelsesmagt i Irak. I den anledning vil jeg gerne citere, hvad Kofi Annan understregede i en tale i FN's Sikkerhedsråd den 19. marts:

Kl. 17.10

I folkeretten er det sådan, at i ethvert område, der er militært besat, er det den besættende magt, der har ansvaret for befolkningens velfærd.

Sammen med USA, UK, Australien og andre har Danmark i folkeretlig forstand nu et ansvar for 23 millioner irakeres daglige velfærd. Venstre og Konservative og Dansk Folkeparti påtager sig et folkeretligt ansvar for 23 millioner irakere.

Kofi Annan føjer til:

Ansvaret ligger hos de krigsførende lande, men vi, og det kan vi ikke tage fra dem, i FN vil da søge at hjælpe så godt, vi kan.

Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti er ansvarlige for 23 millioner irakeres velfærd – hvor ironisk. Det vil sige, at den hjælp, vi skal yde til Irak, jo ikke er en sådan tilfældig humanitær bistand, men en folkeretlig forpligtelse.

Det Radikale Venstre stemmer imod beslutningsforslaget. Det finder vi at vi har meget stærke grunde til.